

JÁSZ ATTILA

*semmis ég, egészen.
Egy ürge feljegyzései a létezés-szakmáról*

(i/Ottlík sírverset ír Adynak)

Mert soha nem ugyanaz a forrástiszta,
olajosan duzzadt szem néz rád vissza,
ha csak arcod vak, rozsdás tükreben látod.
A tűnő perc örök. A semmis ég átfog.

Minden üres,
ha nem az élet csapvizét issza.
Másban ne higgy.
És soha ne nézz vissza.

(ii/K.D. válasza Ottlíknak)

Áthatolhatatlan sötétség, akár a tinta, az ég.
Hulló csillag a minta, és kész feketeség.
A szív zseblámpa-fényénél kellene látnod.
Része vagy az üveggolyónyi földnek,

a semmi lágyan átfog.

(iii/Ottlík monológja a tükörnek)

Beszédes vagyok, akár egy néma kiskanál.
Fekszem az abroszon. Érintetlenül. Talán.

(iv/Ottlík átírt monológja a tükörnek)

És fecsegő voltam mindig, egy néma kanál, ha fekszik az abroszomon, dísztelenül a halál.

Ottlík Géza íróasztala és személyes tárgyai